

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

5. april 2017¹

»Appel — EU-varemærker — ugyldighedssag — forordning (EF) nr. 207/2009 — artikel 8, stk. 4 — artikel 65, stk. 1 og 2 — ordmærket LAGUIOLE — ugyldighedsbegæring støttet på en ældre rettighed, der er erhvervet i medfør af national lovgivning — EUIPO's anvendelse af national ret — Unionens retsinstansers prøvelse ex officio«

I sag C-598/14 P,

angående en appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 22. december 2014,

Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) ved A. Folliard-Monguiral, som befuldmægtiget,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Gilbert Szajner, Saint-Maur-des-Fossés (Frankrig), ved advocate A. Sam-Simenot,

sagsøger i første instans,

Forge de Laguiole SARL, Laguiole (Frankrig), ved advocate F. Fajgenbaum,

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Ilešič, og dommerne A. Prechal (refererende dommer), A. Rosas, C. Toader og E. Jarašiūnas,

generaladvokat: J. Kokott,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 1. december 2016,

afsagt følgende

¹ — * Processprog: fransk.

Dom

- 1 I appelskriftet har Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 21. oktober 2014, Szajner mod KHIM – Forge de Laguiole (LAGUIOLE) (T-453/11, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2014:901), hvorved Retten delvist annullerede afgørelsen truffet af Første Appelkammer ved EUIPO den 1. juni 2011 (sag R 181/2007-1) vedrørende en ugyldighedssag mellem Forge de Laguiole SARL og Gilbert Szajner (herefter »den omtvistede afgørelse«).

Retsforskrifter

EU-retten

Forordning (EF) nr. 207/2009

- 2 Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994, L 11, s. 1) er blevet kodificeret ved Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om [EU]-varemærker (EUT 2009, L 78, s. 1). Artikel 8, 52 og 63 i forordning nr. 40/94 er uden væsentlige ændringer blevet gentaget i artikel 8, 53 og 65 i forordning nr. 207/2009.
- 3 Artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009 bestemmer:
- »Hvis indehaveren af et ikke-registreret varemærke eller af et andet erhvervsmæssigt anvendt tegn, som ikke kun har lokal betydning, rejser indsigelse, er det varemærke, der søges registreret, udelukket fra registrering, hvis og i det omfang der i henhold til [EU]-lovgivningen eller medlemsstatens lovgivning vedrørende det pågældende tegn:
- a) er erhvervet rettigheder til tegnet før tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om registrering som [EU]-varemærke eller i givet fald før tidspunktet for den prioritet, der gøres gældende til støtte for [EU]-varemærkeansøgningen
- b) tegnet giver sin indehaver ret til at forbyde anvendelsen af et yngre varemærke.«
- 4 Artikel 53, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009 fastsætter:
- »[EU]-varemærket erklæres ugyldigt efter indgivelse af begæring herom til kontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om varemærkekrænkelse:
- [...]
- c) når der findes en af de i artikel 8, stk. 4, omhandlede ældre rettigheder, og betingelserne i nævnte stykke er opfyldt.«
- 5 Artikel 65, stk. 1 og 2, i forordning nr. 207/2009 har følgende ordlyd:
- »1. Appelkamrenes afgørelser om klager kan indbringes for Domstolen.
2. Indbringelse af klager kan ske under påberåbelse af inkompetence, væsentlige formmangler eller overtrædelse af [EUF]-traktaten, af denne forordning eller af retsregler vedrørende deres gennemførelse eller under påberåbelse af magtfordrejning.«

Gennemførelsesforordningen

- 6 Regel 37, litra b), nr. iii), i Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13. december 1995 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 40/94 (EFT 1995, L 303, s. 1, herefter »gennemførelsesforordningen«) bestemmer:

»En begæring til Kontoret om, at et [EU]-varemærke erklæres fortabt eller ugyldigt, [...], skal indeholde:

[...]

- b) for så vidt angår de grunde, som begæringen støttes på

[...]

- iii) hvis der indgives begæring i henhold til [...] artikel [53 i forordning nr. 207/2009], oplysninger om, hvilken rettighed begæringen om ugyldighed støttes på, samt oplysninger om, at vedkommende er indehaver af en i [...] artikel [53 i forordning nr. 207/2009] omhandlet ældre rettighed, eller at han i henhold til gældende nationale retsregler er berettiget til at gøre denne rettighed gældende.«

Fransk ret

- 7 Artikel L. 711-4 i Code de la propriété intellectuelle (lov om intellektuelle ejendomsrettigheder) (herefter »CPI«) har følgende ordlyd:

»Et tegn, der krænker ældre rettigheder, kan ikke anvendes som varemærke, herunder navnlig:

[...]

- b) en benævnelse eller et navn på et selskab, hvis der er risiko for forveksling i offentlighedens bevidsthed

[...]«

- 8 CPI's artikel L. 714-3 fastsætter:

»En registrering af et varemærke, som ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel L. 711-1 til L. 711-4, erklæres ugyldig ved retsafgørelse.

[...]

Alene indehaveren af en ældre ret kan indlede en ugyldighedssag på grundlag af artikel L. 711-4. Sagen kan dog ikke antages til realitetsbehandling, hvis ansøgningen om varemærket er blevet indgivet i god tro, og hvis indehaveren har tålt brugen i fem år.

Afgørelsen om, at varemærket erklæres ugyldigt, har absolut virkning.«

Sagens baggrund og den omtvistede afgørelse

9 Retten har gengivet sagens baggrund som følger:

»1 [...] [Gilbert Szajner] er indehaver af [EU-ord]mærket LAGUIOLE, der blev ansøgt om den 20. november 2001 og registreret den 17. januar 2005 af [EUIPO] i henhold til forordning [nr. 40/94, kodificeret ved forordning nr. 207/2009].

2 De varer og tjenesteydelser, som varemærket LAGUIOLE er registreret for, henhører bl.a. under klasse 8, 14, 16, 18, 20, 21, 28, 34 og 38 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret [...]

[...]

3 Den 22. juli 2005 [...] indgav [Forge de Laguiole SARL] en begæring om, at varemærket LAGUIOLE blev erklæret delvist ugyldigt i henhold til artikel 52, stk. 1, litra c), i forordning nr. 40/94, sammenholdt med samme forordnings artikel 8, stk. 4, [nu artikel 53, stk. 1, litra c), og artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009].

4 Begæringen om, at varemærket blev erklæret ugyldigt, var støttet på selskabsnavnet Forge de Laguiole, som [dette selskab] bruger i forbindelse med aktiviteterne »fabrikation og salg af alle knivsmedevarer, sakse, gaveartikler og souvenirs – alle artikler i forbindelse med bordpynt«. Ifølge [Forge de Laguiole SARL] giver dette selskabsnavn, som ikke kun har lokal betydning, selskabet en ret i henhold til fransk ret til at forbyde brugen af et yngre varemærke.

5 Ugyldighedsbegæringen var rettet mod alle de varer og tjenesteydelser, der er nævnt ovenfor i præmis 2.

6 Ved afgørelse af 27. november 2006 afslog annullationsafdelingen [ved EUIPO] ugyldighedsbegæringen.

7 Den 25. januar 2007 indgav [Forge de Laguiole SARL] en klage til [EUIPO] i henhold til artikel 57-62 i forordning nr. 40/94 (nu artikel 58-64 i forordning nr. 207/2009) over annullationsafdelingens afgørelse.

8 Ved [den omtvistede afgørelse] tog Første Appelkammer [ved EUIPO] klagen delvist til følge og erklærede varemærket LAGUIOLE ugyldigt for varerne i klasse 8, 14, 16, 18, 20, 21, 28 og 34. Det afslog klagen for så vidt angår tjenesteydelserne i klasse 38.

9 Appelkammeret fandt navnlig, at et selskabsnavn ifølge fransk retspraksis principielt var beskyttet for alle de aktiviteter, der var omfattet af selskabets formål, idet beskyttelsen dog var begrænset til de aktiviteter, der faktisk og konkret blev udøvet, når selskabets formål var upræcist, eller de udøvede aktiviteter ikke var omfattet af dette. I det foreliggende tilfælde var [Forge de Laguiole SARL's] selskabs formål dog tilstrækkeligt præcist for så vidt angik »fabrikation og salg af alle knivsmedevarer, sakse«. Appelkammeret tilføjede, at selv om det måtte medgives, at ordlyden af selskabsformålet »fabrikation og salg af alle gaveartikler og souvenirs – alle artikler i forbindelse med bordpynt« var upræcist, skulle den begærendes selskabsnavn nyde beskyttelse i hvert fald inden for de sektorer, hvor selskabet faktisk udøvede sine aktiviteter før ansøgningen om varemærket LAGUIOLE.

10 I denne henseende fandt appelkammeret, at [Forge de Laguiole SARL] havde bevist at have udøvet en handelsmæssig virksomhed allerede før indgivelsen af ansøgningen om varemærket LAGUIOLE for handel med varer, der henhører under »bordpynt«, »pynt til hjemmet«, vinverdenen,

saksefabrikation og artikler til rygere, til golfspillere, til jægere og til fritiden, samt andet tilbehør. [Forge de Laguiole SARL] havde derimod ikke bevist en handelsmæssig virksomhed for så vidt angår luksusvarerne og rejseartiklerne, der i øvrigt ikke var omfattet af selskabets formål. Endelig anførte appelkammeret, at bortset fra telekommunikationsydelserne i klasse 38 lå alle de varer, der var omfattet af det nævnte varemærke, inden for [Forge de Laguiole SARL's] aktivitetssektorer eller befandt sig i aktivitetssektorer, der var forbundet dermed.

[...]«

Sagen for Retten og den appellerede dom

- 10 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 8. august 2011 anlagde Gilbert Szajner sag med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse, idet han gjorde et enkelt anbringende gældende angående tilsidesættelsen af artikel 53, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009, sammenholdt med denne forordnings artikel 8, stk. 4.
- 11 Retten tog dette anbringende til følge og annullerede den omtvistede afgørelse, for så vidt som appelkammeret ved EUIPO havde konstateret, at der forelå en risiko for forveksling mellem selskabsnavnet »Forge de Laguiole« og varemærket LAGUIOLE for andre varer end dem, der svarede til de aktiviteter, som rent faktisk blev udøvet under nævnte selskabsnavn på tidspunktet for ansøgningen om registrering af det anfægtede varemærke. Retten frifandt i øvrigt EUIPO.
- 12 Retten fandt navnlig, i den appellerede doms præmis 23-25, at Gilbert Szajners påberåbelse af dommen fra Cour de cassation (kassationsdomstol, Frankrig) af 10. juli 2012 (nr. 08-12 010, herefter »dommen af 10. juli 2012«) som bevismiddel for første gang under den mundtlige forhandling, kunne antages til realitetsbehandling, idet EUIPO's anvendelse af CPI's artikel L. 711-4 kunne efterprøves af Retten i lyset af en national domstols dom, som var afsagt, efter at EUIPO havde truffet afgørelsen, og påberåbes af en part i sagen.
- 13 I denne henseende fandt Retten i den appellerede doms præmis 43-50, at selskabsnavnet kun nød beskyttelse for »de aktiviteter, der faktisk udøves af selskabet, og ikke dem, der er opregnet i dets vedtægt«, således som fastslået af Cour de cassation i dommen af 10. juli 2012. Ifølge Retten finder denne dom anvendelse i forbindelse med sager vedrørende anvendelsen af CPI's artikel L. 711-4, selv om den er blevet afsagt i en anden kontekst. Retten bemærkede, at det ikke er afgørende, at denne dom er blevet afsagt på en senere dato end datoen for af den omtvistede afgørelse, eftersom den begrænser sig til at »klarl[ægge] et omtvistet retligt spørgsmål«, og kovendinger i retspraksis under alle omstændigheder finder anvendelse med tilbagevirkende kraft på bestående forhold.
- 14 På denne baggrund konkluderede Retten i den appellerede doms præmis 51, at beskyttelsen af selskabsnavnet »Forge de Laguiole« udelukkende omfattede de aktiviteter, der faktisk blev udøvet under dette selskabsnavn på datoen for ansøgningen om registrering af det anfægtede varemærke, dvs. den 20. november 2001.
- 15 I denne doms præmis 78 bemærkede Retten, at vurderingen af risikoen for forveksling ifølge de franske retsinstansers praksis afhænger af flere faktorer, heriblandt graden af lighed (visuel, fonetisk og begrebsmæssig) mellem de omhandlede tegn, graden af lighed mellem de økonomiske sektorer, der er omfattet af disse tegn, og det ældre varemærkes mere eller mindre høje grad af særpræg.
- 16 Henset til graden af lighed mellem de omtvistede tegn på den ene side og parternes varer og aktivitetssektorer på den anden side bekræftede Retten i den appellerede doms præmis 166, at der forelå en risiko for forveksling for »håndværktøj og instrumenter (hånddrevne); skeer; skæreblade; save, barbermaskiner, barberknive, barberblade; barberetuier; file og negletænger, negleklippere; manicuresæt« i klasse 8, »papirknive« i klasse 16, »proptrækkere; flaskeåbnere« og »barberkost,

beautybokse« i klasse 21 og »cigarklippere« og »piberensere« i klasse 34. Retten annullerede afgørelsen truffet af appelkammeret ved EUIPO, i det omfang appelkammeret havde lagt til grund, at der forelå en sådan risiko for andre varer.

Parternes påstande

- 17 EUIPO har nedlagt påstand om, at den appellerede dom ophæves, og at Gilbert Szajner tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 18 Forge de Laguiole SARL (herefter »Forge de Laguiole«) har nedlagt påstand om, at Domstolen tager EUIPO's påstande i appelsagen til følge i deres helhed.
- 19 Gilbert Szajner har nedlagt følgende påstande:
- De af EUIPO og Forge de Laguiole nedlagte påstande og anbringender afvises fra realitetsbehandling.
  - Subsidiært fastslås det, at disse er ugrundede.
  - Appellen forkastes.
  - Det fastslås, at det er uforholdsmæssigt at ophæve den appellerede dom.
  - EUIPO tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Om appellen

- 20 Til støtte for appellen har EUIPO fremsat to anbringender vedrørende for det første en tilsidesættelse af artikel 65, stk. 2, i forordning nr. 207/2009, og for det andet en tilsidesættelse af denne forordnings artikel 8, stk. 4, sammenholdt med CPI's artikel L. 711-4.
- 21 Efter Gilbert Szajners opfattelse skal EUIPO's appel og de af Forge de Laguiole nedlagte påstande afvises. Han har subsidiært gjort gældende, at de anbringender, der er fremsat til støtte for denne appel, skal forkastes som ugrundede.

Om formaliteten

- 22 Gilbert Szajner har anført, at appellen skal afvises som følge af EUIPO's manglende søgsmålskompetence. Navnlig dobbeltrollen som retsinstans og appellant i denne appel tilsidesætter åbenbart princippet om retslige organers uafhængighed, upartiskhed og neutralitet, princippet om den berettigede forventning og dermed retten til en retfærdig rettergang. Under alle omstændigheder kan den nævnte appel ikke antages til realitetsbehandling, dels fordi den appellerede dom ikke direkte berører EUIPO's interesser, dels fordi de anbringender, som EUIPO har fremsat for så vidt angår dommen af 10. juli 2012 ændrer rammerne for tvisten.
- 23 Det skal i denne henseende for det første bemærkes, at en sag, der indledes ved Retten til prøvelse af en afgørelse fra et appelkammer ved EUIPO i overensstemmelse med artikel 172 i Rettens procesreglement, anlægges mod EUIPO som sagsøgt. I henhold til artikel 56, stk. 2, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol kan en appel desuden iværksættes af enhver part, som helt eller delvist ikke har fået medhold, mens andre intervenienter end medlemsstaterne og EU-institutionerne dog kun kan iværksætte appel, såfremt den af Retten truffede afgørelse berører dem umiddelbart.

- 24 Idet EUIPO i det foreliggende tilfælde var sagsøgt og ikke intervenient i første instans, og kontoret delvist ikke fik medhold, er dets søgsmålskompetence og -interesse inden for rammerne af appelsagen ubestridt, og det skal i denne henseende på ingen måde bevise, at Rettens afgørelse berører det umiddelbart.
- 25 Det følger ligeledes af det foregående, at det i modsætning til det af Gilbert Szajner anførte ikke kan lægges til grund, at EUIPO på nogen måde har en »dobbeltrolle som retsinstans og appellant«.
- 26 Det skal for det andet bemærkes, som det fremgår af denne doms præmis 9, at fortolkningen af fransk ret allerede var genstand for tvisten mellem parterne i forbindelse med sagen for appelkammeret ved EUIPO. Følgelig kan den af EUIPO fremførte argumentation vedrørende dommen af 10. juli 2012 ikke udgøre en udvidelse af sagens genstand mellem parterne i sagen for EUIPO.
- 27 Den af Gilbert Szajner fremsatte formalitetsindsigelse med hensyn til EUIPO's appel må følgelig forkastes.

Om formaliteten med hensyn til Forge de Laguioles påstande

- 28 Gilbert Szajner har bestridt, at Forge de Laguioles påstande kan antages til realitetsbehandling, idet de ikke blot – i modsætning til det i artikel 174 i Domstolens procesreglement fastsatte – går ud på, at EUIPO's appel helt eller delvist tages til følge, afvises eller forkastes, men har til formål at få den appellerede dom ophævet og reelt udgør en kontraappel, som i overensstemmelse med dette reglements artikel 176 skulle have været iværksat ved særskilt dokument.
- 29 Det fremgår imidlertid klart af svarskriftet fra Forge de Laguiole, at dette er fremført til støtte for de af EUIPO fremsatte anbringender, og at dette selskab følgelig har nedlagt påstand om, at appellen tages til følge.
- 30 Heraf følger, at den af Gilbert Szajner fremsatte formalitetsindsigelse med hensyn til de af Forge de Laguiole nedlagte påstande, ligeledes skal forkastes.

Om det første appelanbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 65, stk. 2, i forordning nr. 207/2009

Parternes argumenter

- 31 Med det første anbringende, der støttes af Forge de Laguiole, har EUIPO kritiseret Retten for at have underkendt rækkevidden af dens legalitetskontrol af afgørelserne fra appelkammeret ved EUIPO, idet den har foretaget en vurdering af dommen af 10. juli 2012 trods den omstændighed, at denne dom var blevet afsagt efter det nævnte appelkammers afgørelse.
- 32 I denne henseende har EUIPO gjort gældende, at de franske domstoles praksis på datoen for den omtvistede afgørelse var fastsat ved Cour de cassations dom af 21. maj 1996 (nr. 94-16531, herefter »dommen af 21. maj 1996«), hvori denne domstol, inden for rammerne af et søgsmål om forbud mod brug af et yngre varemærke, havde taget hensyn til sagsøgerens selskabsformål uden at tage hensyn til den aktivitet, som selskabet faktisk udøvede. Selv om Retten i den appellerede doms præmis 46 af afgørelser truffet efter afsigelsen af dommen af 21. maj 1996 af laverestående franske retsinstanser udledte en indikation om, at retspraksis havde udviklet sig i en anden retning end den, som appelkammeret ved EUIPO lagde til grund, identificerede den ikke disse afgørelser og tilsidesatte dermed begrundelsespligten.

- 33 Eftersom Retten i den appellerede doms præmis 50 konstaterede, at dommen af 10. juli 2012 »som sådan [var] en ny faktisk omstændighed«, skulle den omtvistede afgørelses legalitet ikke have været kontrolleret på baggrund af denne sidstnævnte dom, som appelkammeret ikke kunne tage med i betragtning.
- 34 Gilbert Szajner har gjort gældende, at det var med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 21-25 fastslog, at der skulle tages hensyn til dommen af 10. juli 2012 som bevismiddel, så meget desto mere fordi denne dom havde været genstand for en kontradiktorisk forhandling ved Retten.

Domstolens bemærkninger

- 35 For så vidt angår fordelingen af rollerne mellem indgiveren af ugyldighedsbegæringen, de kompetente instanser ved EUIPO og Retten skal det indledningsvis bemærkes for det første, at regel 37 i gennemførelsesforordningen fastsætter, at det påhviler indgiveren at fremlægge bevis for, at han i henhold til gældende nationale retsregler er berettiget til at gøre en ældre rettighed, der er beskyttet inden for rammerne af national ret, gældende. Denne regel påfører indgiveren den byrde at fremlægge bevis over for EUIPO for, at han ikke bare opfylder de krævede betingelser i overensstemmelse med den nationale lovgivning, som han påberåber sig anvendelse af for at kunne få adgang til at forbyde brugen af et EU-varemærke i henhold til en ældre ret, men også bevis for indholdet af denne lovgivning (jf. i denne retning dom af 5.7.2011, Edwin mod KHIM, C-263/09 P, EU:C:2011:452, præmis 49 og 50, og af 27.3.2014, KHIM mod National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, præmis 34).
- 36 Hvad for det andet mere specifikt angår de forpligtelser, som EUIPO er underlagt, har Domstolen fastslået, at i det tilfælde, hvor en begæring om, at et EU-varemærke erklæres ugyldigt, støttes på en ældre ret, som er omfattet af en national retsregel, påhviler det for det første EUIPO's kompetente instanser at bedømme gyldigheden og rækkevidden af de af indgiveren fremlagte beviser for at fastlægge indholdet af nævnte regel (dom af 5.7.2011, Edwin mod KHIM, C-263/09 P, EU:C:2011:452, præmis 51, og af 27.3.2014, KHIM mod National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, præmis 35). Idet afgørelsen fra EUIPO's kompetente instanser desuden kan have til virkning, at varemærkeindehaveren fratages en ret, som er blevet tillagt ham, omfatter rækkevidden af en sådan afgørelse nødvendigvis, at den instans, der træffer den, ikke er begrænset til at have en rolle, hvor den blot kontrollerer den nationale lovgivning, således som denne er blevet fremstillet af indgiveren af ugyldighedsbegæringen (dom af 27.3.2014, KHIM mod National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, præmis 43).
- 37 For det tredje har Retten i henhold til artikel 65, stk. 1 og 2, i forordning nr. 207/2009 kompetence til at udføre en fuldstændig legalitetskontrol i forhold til EUIPO's bedømmelse af de af indgiveren fremlagte beviser med henblik på at fastlægge indholdet af den nationale lovgivning, som denne påberåber sig beskyttelsen af (jf. i denne retning dom af 5.7.2011, Edwin mod KHIM, C-263/09 P, EU:C:2011:452, præmis 52, og af 27.3.2014, KHIM mod National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, præmis 36).
- 38 I det omfang anvendelsen af national lovgivning i den omhandlede processuelle sammenhæng kan have til virkning, at indehaveren af et EU-varemærke fratages sin ret, er det desuden ufravigeligt, at Retten på trods af eventuelle huller i de dokumenter, der er blevet fremlagt som bevis for den anvendelige nationale lovgivning, reelt kan udøve en effektiv kontrol. Til dette formål skal den således kunne kontrollere – ud over de dokumenter, der er blevet fremlagt – indholdet, betingelserne for anvendelse og rækkevidden af de retsregler, som indgiveren af ugyldighedsbegæringen har påberåbt sig. Følgelig skal den domstolskontrol, som Retten udøver, opfylde kravene til princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse (dom af 27.3.2014, KHIM mod National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, præmis 44).

- 39 Dernæst skal det fremhæves, at den kontrol, som EUIPO og Retten udøver, skal foretages i lyset af kravet om at sikre den effektive virkning af forordning nr. 207/2009, som er at sikre beskyttelsen af EU-varemærker (jf. i denne retning dom af 27.3.2014, KHIM mod National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, præmis 40).
- 40 Som generaladvokaten har anført i punkt 49 i forslaget til afgørelse, ville det forhold, at Retten begrænsede sig til at anvende national lovgivning på den måde, som den er blevet fortolket af de nationale domstole på den dato, hvor afgørelsen fra appelkammeret ved EUIPO blev truffet, imidlertid kunne føre til afslag på registrering eller til ugyldighedserklæring af et EU-varemærke, selv om den gældende nationale retsregel, på det tidspunkt, hvor Retten træffer sin afgørelse, ikke udgør noget grundlag herfor.
- 41 Dette resultat ville ikke alene stride mod kravet om at sikre den effektive virkning af forordning nr. 207/2009, der er nævnt i denne doms præmis 39, men også, idet Retten fratages den reelle mulighed for effektivt at udøve den fuldstændige legalitetskontrol, der er nævnt i denne doms præmis 37 og 38, mod princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse.
- 42 Heraf følger, at Retten ved bedømmelsen af den beskyttelse, som ydes af national ret, skal anvende en national retsregel på den måde, som den på tidspunktet for dens afgørelse fortolkes af de nationale domstole. Retten skal således ligeledes kunne tage hensyn til en afgørelse, der hidrører fra en national domstol, der er blevet afsagt efter vedtagelsen af afgørelsen fra appelkammeret ved EUIPO.
- 43 Det er korrekt, at hensyntagen til en afgørelse fra en national domstol, der er afsagt efter vedtagelsen af afgørelsen fra appelkammeret ved EUIPO, kan lede Retten til at foretage en vurdering af en national retsregel, der afviger fra appelkammerets vurdering. Idet domstolsprøvelsen af appelkammerets vurdering af den nationale lovgivning, der udøves af Retten, er en fuldstændig legalitetskontrol, kan den omstændighed – som blev kendt efter vedtagelsen af appelkammerets afgørelse – at denne afgørelse hvilede på en fejlagtig fortolkning af national lovgivning, således som generaladvokaten har anført i punkt 53 i forslaget til afgørelse, imidlertid ikke være til hinder for at korrigere den begåede fejl.
- 44 Denne konklusion berøres ikke af den retspraksis, ifølge hvilken Retten for det første i princippet skal begrænse sig til – på baggrund af de oplysninger, der lå til grund for afgørelsen fra appelkammeret ved EUIPO – at nå frem til den afgørelse, som appelkammeret burde have truffet, for det andet kun kan annullere eller omgøre den anfægtede afgørelse, hvis denne på det tidspunkt, hvor den blev truffet, var behæftet med en af de annullations- eller omgørelsesgrunde, der er nævnt i artikel 65, stk. 2, i forordning nr. 207/2009, og for det tredje ikke kan annullere eller omgøre den nævnte afgørelse af årsager, der indtræder, efter at afgørelsen er truffet (jf. i denne retning dom af 5.7.2011, Edwin mod KHIM, C-263/09 P, EU:C:2011:452, præmis 71 og 72, og af 26.10.2016, Westermann Lernspielverlage mod EUIPO, C-482/15 P, EU:C:2016:805, præmis 27 og den deri nævnte retspraksis).
- 45 Selv om det er korrekt, at dette princip har en bred rækkevidde og bl.a. forbyder Retten at annullere eller omgøre afgørelsen fra appelkammeret ved EUIPO under hensyntagen til omstændigheder, der er opstået efter vedtagelsen af denne afgørelse, eller ved anvendelse af materielle retsregler, som endnu ikke var gældende på tidspunktet for denne vedtagelse, forbyder det derimod ikke Retten i sager vedrørende anvendelsen af artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009 at tage hensyn til en udvikling i de nationale domstoles fortolkning af den nationale retsregel, som appelkammeret ved EUIPO undersøger. Denne nationale retsregel har nemlig været en del af de beviser, der er indgivet til appelkammerets vurdering, og appelkammerets anvendelse af den nævnte regel er i henhold til denne forordnings artikel 65, stk. 2, underlagt en fuldstændig legalitetskontrol ved Retten (jf. i denne retning dom af 27.3.2014, KHIM mod National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, præmis 36-38).

- 46 I overensstemmelse med kontradiktionsprincippet, som er indeholdt i retten til en retfærdig rettergang, der er fastsat i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, er Rettens hensyntagen til en afgørelse fra en national domstol, der er truffet efter vedtagelsen af afgørelsen fra appelkammeret ved EUIPO, imidlertid underlagt den betingelse, at parterne – som i det foreliggende tilfælde – har fået mulighed for over for Retten at fremsætte bemærkninger til den relevante nationale afgørelse (jf. i denne retning dom af 27.3.2014, KHIM mod National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, præmis 52-54).
- 47 Hvad endelig angår den hævdede tilsidesættelse af begrundelsespligten skal det med hensyn til de oplysninger om fransk ret, som Retten har taget hensyn til, konstateres, at denne sidstnævnte i den appellerede doms præmis 44 ved sin bedømmelse af dommen af 10. juli 2012 udelukkende har støttet sig på denne doms ordlyd.
- 48 Retten konstaterede ganske vist i den appellerede doms præmis 46, at de franske laverestående domstoles tidligere praksis – selv om den ikke var ensartet – inden afsigelsen af dommen af 10. juli 2012 gjorde det muligt at konkludere, at beskyttelsen af selskabsnavnet var begrænset til aktiviteter, der faktisk var blevet udøvet af det omhandlede selskab, men det fremgår imidlertid af den appellerede doms præmis 43-45, at Retten primært har støttet sin vurdering af lovligheden af den omtvistede afgørelse på dommen af 10. juli 2012 og ikke på den tidligere retspraksis, og at den i tilstrækkelig grad har begrundet denne vurdering.
- 49 Det kan derfor ikke lægges til grund, at Retten ikke har opfyldt den pligt, der påhviler den, til at begrunde sine afgørelser.
- 50 Det følger af de ovenstående betragtninger, at eftersom Rettens hensyntagen til dommen af 10. juli 2012 ikke udgør en tilsidesættelse af artikel 65, stk. 2, i forordning nr. 207/2009, skal det første appelanbringende forkastes som ugrundet.

Om det andet appelanbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009, sammenholdt med CPI's artikel L. 711-4

- 51 Det andet appelanbringende er opdelt i to led.

Om det andet anbringendes første led vedrørende urigtig gengivelse af dommen af 10. juli 2012

– Parternes argumenter

- 52 Med det andet anbringendes første led har EUIPO, støttet af Forge de Laguiole, kritiseret Retten for at have gengivet dommen af 10. juli 2012 urigtigt.
- 53 Navnlig fordi Retten i den appellerede doms præmis 44 bemærkede, at Cour de cassation i dommen af 10. juli 2012 ikke havde fortolket CPI's artikel L. 711-4, men derefter fastslog, at passagen i denne sidstnævnte dom, hvorefter »selskabsnavnet kun nyder beskyttelse for de aktiviteter, der faktisk udøves af selskabet, og ikke for dem, der er opregnet i dets vedtægt«, ikke indeholder nogen begrænsning – hverken efter sin ordlyd eller i sin faktiske eller processuelle kontekst – der kunne føre til at tro, at anvendelsen deraf skulle være forbeholdt de særlige omstændigheder i den pådømte sag, og at dommen derfor analogt med fortolkningen af CPI's artikel L. 711-4 kunne anvendes, tillagde Retten dommen af 10. juli 2012 en rækkevidde, som denne sidstnævnte åbenbart ikke har. Ifølge EUIPO var formålet med denne passage i den nævnte dom nemlig udelukkende at definere den svigagtige karakter af det pågældende selskabs ansøgning om registrering af det omhandlede varemærke og ikke rækkevidden af beskyttelsen for dette selskabs selskabsnavn med hensyn til et yngre varemærke. CPI's artikel L. 711-4, litra b), kræver imidlertid, at der gennemføres en »fremadrettet undersøgelse« for

risikoen for forveksling, som vil kunne se bort fra de konkrete betingelser for brug af de omtvistede tegn, herunder det ældre selskabsnavn, idet begrænsningen af rækkevidden af beskyttelsen af et selskabsnavn til alene at omfatte de aktiviteter, der konkret udøves, ikke er påkrævet i tilfælde, hvor der er tale om rent potentielle konflikter.

54 Forge de Laguiole har tilføjet, at eftersom dommen af 10. juli 2012 er en frifindelsesdom, dvs. en dom, der stadfæster den afgørelse, der er blevet appelleret, kan den ikke udgøre en principiel dom i fransk ret.

55 Gilbert Szajner har gjort gældende, at EUIPO's holdning, hvorefter dommen af 10. juli 2012 kun vedrører tilfælde, hvor der foreligger svigagtige indgivelser af varemærkeansøgninger, strider mod såvel retspraksis fra før denne dom som fortolkningen af denne dom i den franske juridiske litteratur, hvori der er konsensus om den doms generelle rækkevidde.

– *Domstolens bemærkninger*

56 For så vidt angår den undersøgelse, der i appellen foretages af de konstateringer, som Retten har foretaget med hensyn til den anvendelige nationale lovgivning, skal det indledningsvis bemærkes, at Domstolen har kompetence til først at efterprøve, at Retten på grundlag af de dokumenter og andre oplysninger, som er blevet fremlagt for den, ikke har foretaget en urigtig gengivelse af ordlyden af de pågældende nationale bestemmelser eller af den nationale retspraksis, som er relevant for dem, eller endog af den retsvidenskabelige litteratur, som vedrører dem, og derefter, at Retten i forhold til disse oplysninger ikke har foretaget konstateringer, der er åbenbart i strid med oplysningernes indhold, og endelig, at Retten ved bedømmelsen af alle oplysningerne for at fastlægge indholdet af den pågældende nationale lovgivning ikke har tillagt en af dem en betydning, som ikke kan udledes deraf i forhold til de øvrige oplysninger, for så vidt som dette fremgår åbenbart af sagsakterne (dom af 5.7.2011, Edwin mod KHIM, C-263/09 P, EU:C:2011:452, præmis 53).

57 Det påhviler derfor Domstolen at efterprøve, om EUIPO's argumentation omhandler fejl, der er blevet begået af Retten i forbindelse med konstateringer vedrørende den omhandlede nationale lovgivning, og som kan blive efterprøvet af Domstolen på grundlag af de i denne doms foregående præmis nævnte betragtninger (jf. i denne retning dom af 5.7.2011, Edwin mod KHIM, C-263/09 P, EU:C:2011:452, præmis 54).

58 I det foreliggende tilfælde har Retten i den appellerede doms præmis 44 konstateret, at dommen af 10. juli 2012 ikke var foranlediget af en sag, der var anlagt på grundlag af CPI's artikel L. 711-4, men et søgsmål med påstand om annullation af et varemærke på grund af en svigagtig indgivelse af en ansøgning om registrering og en begæring på området for illoyal konkurrence.

59 Som Retten ligeledes har konstateret i den nævnte præmis, er der således intet i dommen af 10. juli 2012, der indikerer, at Cour de cassation har haft til hensigt at begrænse gyldigheden af sine vurderinger vedrørende rækkevidden af beskyttelsen af et selskabsnavn til de særlige omstændigheder, der lå til grund for denne dom. Tværtimod er disse vurderinger blevet formuleret af denne retsinstans i forbindelse med forkastelsen af det første anbringende i sagen, der bl.a. var støttet på en tilsidesættelse af CPI's artikel L. 711-4, litra b). EUIPO's argument, hvorefter de nævnte vurderinger ikke er relevante med henblik på anvendelsen af denne bestemmelse, kan således ikke tages til følge.

60 EUIPO har desuden gjort gældende, at Cour de cassation tog hensyn til de aktiviteter, der faktisk blev udøvet af indehaveren af et selskabsnavn, for at undersøge det andet anbringende, der var fremsat for denne domstol på området for illoyal konkurrence, og som forudsætter en reel konkurrencesituation mellem de berørte virksomheder.

- 61 Det fremgår imidlertid tydeligt af ordlyden af dommen af 10. juli 2012 dels, at vurderingen, hvorefter »selskabsnavnet kun nyder beskyttelse for de aktiviteter, der faktisk udøves af selskabet, og ikke for dem, der er opregnet i dets vedtægt«, er blevet foretaget inden for rammerne af besvarelsen af søgsmålets første anbringende vedrørende den svingagtige indgivelse af ansøgningen om det omhandlede varemærke i sagen, der gav anledning til nævnte dom, dels, at Cour de cassation henviste til de aktiviteter, der faktisk udøves af det pågældende selskab, både i sin besvarelse af dette første anbringende og i sin besvarelse af det andet anbringende i sagen vedrørende illoyal konkurrence.
- 62 På grundlag af disse betragtninger forekommer det ikke åbenbart, at Retten har gengivet dommen af 10. juli 2012 urigtigt.
- 63 Denne konklusion drages ikke i tvivl af det af Forge de Laguiole fremførte argument, hvorefter denne dom ikke er en »principiel« dom. Henset til de principper, der inden for rammerne af en appel regulerer Domstolens undersøgelse af Rettens konstateringer vedrørende den anvendelige nationale ret, som er anført i denne doms præmis 56 og 57, og idet det ikke påhviler Domstolen at afgøre, om nævnte dom udgør en »principiel« dom, er det nemlig tilstrækkeligt at konstatere, at det under hensyntagen til samme dom ikke fremgår, at Retten åbenbart skulle have foretaget en urigtig vurdering af rækkevidden heraf.
- 64 Det følger heraf, at det andet anbringendes første led skal forkastes.

Om det andet anbringendes andet led vedrørende den retlige fejl, som Retten begik ved udelukkende at tage hensyn til varernes art med henblik på at fastlægge Forge de Laguioles aktivitetssektorer

– Parternes argumenter

- 65 Med det andet anbringendes andet led har EUIPO, støttet af Forge de Laguiole, bestridt de kriterier, som Retten støttede sig på for at fastlægge dette selskabs aktivitetssektorer. I denne henseende har EUIPO gjort gældende, at selv om Retten i den appellerede doms præmis 32 har fastslået, at svaret på spørgsmålet, om og i givet fald i hvilket omfang Forge de Laguioles selskabsnavn gjorde det muligt for dette selskab at forbyde Gilbert Szajner at gøre brug af varemærket LAGUIOLE, alene afhænger af fransk ret, har Retten defineret rækkevidden af beskyttelsen af selskabsnavnet derved, at den i den appellerede doms præmis 63 udelukkende har henvist til sin egen praksis, dvs. til dom af 13. februar 2007, Mundipharma mod KHIM – Altana Pharma (RESPICUR) (T-256/04, EU:T:2007:46), der omhandler brugen af ældre varemærker, som Retten har anvendt analogt med henblik på fortolkningen af artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94, som svarer til artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009.
- 66 Følgelig har Retten fastlagt de nævnte aktivitetssektorer alene med hensyn til kriteriet angående varernes art og har således begået en retlig fejl i anvendelsen af artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009, sammenholdt med CPI's artikel L. 711-4. EUIPO har nemlig anført, at der i forbindelse med en sådan fastlæggelse af aktivitetssektorer som omhandlet i fransk ret ligeledes skulle have været taget hensyn til de af indehaveren af det ældre selskabsnavn markedsførte varers bestemmelse og anvendelsesformål.
- 67 Gilbert Szajner har gjort gældende, at det var med rette, at Retten vurderede de omhandlede varers lighed på baggrund af deres art, men også på baggrund af deres bestemmelse og anvendelsesformål.

– Domstolens bemærkninger

- 68 Det skal for det første bemærkes, således som generaladvokaten har anført i punkt 78 i forslaget til afgørelse, at Retten i forbindelse med sin prøvelse af de aktiviteter, som udøves af Forge de Laguiole, på inden måde generelt har foretaget en analog anvendelse af sin praksis. Retten har således kun citeret til sin praksis vedrørende brugen af ældre varemærker i den appellerede doms præmis 63 for at belyse konstateringen af, at markedsføring af gafler ikke kan dokumentere, at der foreligger aktivitet inden for hele sektoren for »bordpynt«, men alene på området »bestik«.
- 69 Det skal dernæst konstateres, at Retten ganske vist ikke på forhånd udtrykkeligt nævnte de kriterier, med hensyn til hvilke de aktiviteter, som Forge de Laguiole faktisk udøvede, skulle afgøres, og at den i den appellerede doms præmis 81 alene henviste til den praksis fra de franske domstole, som parterne havde påberåbt sig, i forbindelse med sin undersøgelse af risikoen for forveksling.
- 70 Det fremgår imidlertid klart af den appellerede dom, at Retten i forbindelse med sin undersøgelse af disse aktiviteter – i den appellerede doms præmis 54-74 – har taget udtrykkeligt hensyn ikke alene til arten af de omhandlede varer, men også til deres bestemmelse, anvendelsesformål og den kundekreds, der berøres af disse, samt deres salgskanaler.
- 71 Heraf følger, at den af EUIPO og Forge de Laguiole fremførte argumentation hviler på en fejlfortolkning af den appellerede dom.
- 72 Følgelig skal det andet appelanbringendes andet led ligeledes forkastes som ugrundet.
- 73 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at appellen er ugrundet og derfor skal forkastes.

Sagens omkostninger

- 74 I henhold til artikel 138, stk. 1, i Domstolens procesreglement, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Gilbert Szajner har nedlagt påstand herom, og EUIPO har tabt sagen, bør det pålægges EUIPO at betale sagsomkostningerne.
- 75 I overensstemmelse med procesreglementets artikel 184, stk. 4, pålægges Forge de Laguiole, der er intervenient i appelsagen, at bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Anden Afdeling):

- 1) Appellen forkastes.**
- 2) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) betaler sagens omkostninger.**
- 3) Forge de Laguiole SARL bærer sine egne omkostninger.**

Underskrifter